

ülemale lõemale mõistust walguse füünlaks eluteel. Igauks, käs seda jumaliku füümalt eeskab tarvitada ja oma liik Reid tööl viitsib liigutada, se leiab föigeraske- mast wiletsusest peaemist. Aga seda ei tohi sa mite us- kuda, et Jumal sind imelikul kõmbel tuleb toitma ja katma, kui ja oma käed laiskuses sülle paned ja oma meeles mõistust, mis sulle sün abimieheks anti, ei viitsi tarvitada. Arva esiteks, wennike, mis sa ta, ad etewõt- ta, ja siis mine arwamise jälgil kõhe kirest tööle, siis leiab sa oma igapääwast leiwapaluks. Sina ei ole „linnukete taeva al,” ega „lilleke wälja peal,” kes tööta wõiwad elada, kuda tähendamise sõna ütleb. Aga ka linnukete ei wõi ilma tiibade liigutamata oma elu ülespi- dada, vaid peab hommikust õhtuni lendama ja toitu ot- sima, kui nälga ei taha surra. Igas seisusse, olgu üle- mal ehs alamal, leiame seatud raea-piired, kus igamees oma tallitust peab täitma, üks põldu harides, teine am- meti tööl, teised jälle mitmel muul kõmbel. Kes midagi oma seadusest tegemata jätab, se ei ole oma lohut mite tätnud; sellepärast önnelik igaüks, kes lahkumiise tun- nil, läsi riinule pandes, wõib ütelda: Ma olen nõdra- atu ja jõudu mõõda igapidi oma seadust tätnud.

Rui sün natuke teelt eessides jutu fötwale juh- tusin, palun seda mite pahaks vanna, ja lähän siis kolm aastat iljemine, kus Jüri talust lahkusime, 1815 jenna jälle tagasi. Sõa aastade raskuse jäljed olid siin kustunud, ja sügise, kus meie õue wärawast sisse astu- ne, paistab kena uus tuba, juba sarikad ja ridwad peal, e kui lena nukute puie wahelt meie silma. Koht näi-

tab osetui uus, föik lagunend ja lohakille jäänud as- jade jäljed on osav, wirk peremehe käsi õue pealt ära- korristanud; aiadgi aedade ja õue ümber on igas kohas uued ja findlad. Endine wana tuba, kus tännini sees elati, pidi rehhehooneks jäätma, kui uus tuba walmis saab, kamber tuleval ferwadel toa küllest äralahutud saa- ma, ja fölblifud palgid uue aida ehitamise lisaks wõeta- ma, fest wana ait oli nõnda mädanend, et lange tuule geal maha ripus langema. Kuhu poole waataja film ial puitus, leidis ta röönia, südamliku rõemu föige üle, mis peremees mõõda läinud kolme aastaga oli toimetanud. Nuki põllul seisis nabra nabra förmis kui föige paremal möisa wäljal ja fest jaust, mis tänavusest lei- kusest oli põssetud, näitas wälja, et Jüri endine tõuta- mine töeks tahtis minna. Za oli külwatud waka asemest juba ligi ühesa waka rufid aita vannud. Kesk muula rõemu terasema filmaga tähelepani, mis sel aaval, kui Jüri talusse tulnud, ülesküntud söödi ja labja jäätmaa sarnane olnud: leidis niiud musta-tõmmukat rammust mulda, mis kõnts, muda ja sõnnik aast aastalt olid sün- nitanud. Suiwilja põllud olid muusu ja tänavu suvel juba fümine ja ühteteistkünnine kordse seemne kinnud, üks and, mis igal aaval ei tohi locta, fest et suwtwilja wood enamist ifa sedawiisi näitab, kuda ilmad on. Pöud ja üleliigne wihamärg, niisamate aegfaste jöudwad öö külma-ärmatised on suve-wilja põldudele palju fahjuli- kumad kui rufile, mis — kui oras sügise tugewast oli mätestanud ja talvel lumest rikumata jai — lewade wõ- suma hakanud, rammusal põllul palju wähäm üleliiga